

Til nr. 23

Regler om beskyttelsesbræmmer, der udstedes i medfør af § 43 c, medfører ikke ændringer af de gældende bestemmelser om almenhedens færdsel og ophold i henhold til naturfredningslovens kapitel VIII, især § 56, hvorefter der gælder en offentlig adgangsret til udrykede områder, såfremt ejeren ikke har foretaget hegning, og der iøvrigt er lovlig adgang. Miljøministeren kan bestemme, at de i § 43 c, stk. 1 nævnte beskyttelsesbræmmer ved visse vandløb m.v. ikke skal være omfattet af bestemmelserne om offentlig adgang. I nogle tilfælde vil det dog være vanskeligt at færdes på arealerne, fordi de er mere eller mindre tilgroede med tæt urtevegetation eller krat, eller fordi der, som det ofte vil være tilfældet, for såvidt angår de mindre eller små søer og moser, ikke er offentlig adgang til dem. For vandløbs vedkommende skal der efter reglerne i vandløbslovens § 69 allerede i dag være passagemuligheder for vandløbsmyndigheden ved tilsyn i forbindelse med vandløbenes løbende vedligeholdelse.

Det skønnes umiddelbart, at reglerne i naturfredningslovens § 56, stk. 2 i almindelighed vil være tilstrækkelige til at hindre negative biologiske virkninger af det formentlig noget øgede pres mod f.eks. de vandløbsnære arealer, som beskyttelsesbræmmerne vil medføre.

Da det imidlertid er hensigten, at især beskyttelsesbræmmerne langs vandløb også skal fungere som økologiske spredningsveje, og en afspærring, hvor dette er nødvendigt, i form af hegning kan være besværlig, umulig eller bekostelig, kan det være hensigtsmæssigt, at der tilvejebringes mulighed for, at der kan gennemføres adgangs begrænsninger på en mere smidig måde end den § 56, stk. 2, 2. pkt. i dag åbner mulighed for, nemlig for private arealer i form af konkret bedømmelse af Fredningsnævnet fra sag til sag.

Lovforslaget giver derfor hjemmel til at fastsætte regler, der begrænser offentlighedens adgang til bræmmerne og således, at dette kan ske for bestemte kategorier af beskyttelsesbræmmer. Der vil også konkret kunne gøres undtagelse fra de almindelige adgangsbestemmelser f.eks. for en hel – særlig sårbar – vandløbsstrækning eller søerne i et bestemt område. Herved kan der på en gang således som det er tilfældet m.h.t. den gældende § 56 a (der imidlertid ikke omfatter beskyttelsesbræmmer) ske en samlet afvejning af p.d.e.s. de biologiske interesser og på p.d.a.s. befolkningens interesser i at kunne færdes i naturen. I denne bedømmelse kan også inddrages de forskellige myndigheder og interesseorganisationer.

Det bemærkes imidlertid, at bestemmelsen kun forudsættes anvendt i tilfælde, hvor der på grund af et særligt værdifuldt dyre- eller planteliv er behov for en beskyttelse mod færdsel i bræmmerne, og hvor proceduren i den gældende § 56, stk. 2, 2. pkt. ikke skønnes hensigtsmæssig.

Til nr. 24

Forslaget til § 58, stk. 3 er en konsekvens af ændringerne i kapitel VII. Der er herudover med bestemmelsen foretaget en begrænsning af klageadgangen til ministeren. Dette gælder Skov- og Naturstyrelsens afgørelse af, om et konkret fortidsminde falder ind under lovgivningens opregning. Sådanne afgørelser træffes af Skov- og Naturstyrelsen på grundlag af indgående arkæologiske og kulturhistorisk sagskundskab og i særlige tilfælde efter forelæggelse for Fortidsminderådet. En sådan sagkyndig bedømmelse er ikke egnet som klagetema til ministeren.

Det gælder endvidere adgangen til at påklage Skov- og Naturstyrelsens påbud til ejendommens ejer eller bruger om istandsættelse af fortidsminder, der er beskadiget. Også her er afgørelserne baseret på særlig sagskundskab hos Skov- og Naturstyrelsen, mens afgørelsens forudsætninger og retsvirkninger er nøje opregnet i lovbestemmelsen. Disse afgørelser er således heller ikke egnede for en klagebehandling.

Til nr. 25

Ved den foreslåede bestemmelse tydeliggøres, at de regler, som miljøministeren kan fastsætte efter § 59, stk. 2, jf. stk. 2 og stk. 3, også kan omfatte bestemmelser om anmeldelse, registrering og mærkning. Bestemmelsen af denne karakter kan være nødvendige som et led i kontrollen af reglerne overholdelse og dermed for deres effektivitet.

Det er imidlertid ikke hensigten, at der skal fastsættes almindelige regler af denne art, idet bestemmelser om anmeldelse, registrering og mærkning stort set kun vil være relevante for bestemte vilde plante- og dyrearter eller produkter heraf. Som eksempler herpå kan især peges på visse her i landet beroende dyr eller produkter heraf, der er omfattet af Washington-konventionen om kontrol med international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter og af Rådsforordning (EØF) nr. 3620/82 af 3. december 1982 om gennemførelse i Fællesskabet af denne konvention, jf. Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 23 af 25. januar 1984. Efter disse regler er det forudsat, at der kan gøres undtagelse fra de strenge regler om forbud mod ind- og udførsel og salg m.v., bl.a. i visse tilfælde hvor dyret eller produktet er er-